

Arrest

nr. 94 257 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2012 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VIDICK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 oktober 1993 te Accra. U woonde bij uw moeder te Akropong tot zij vertrok naar België. Uw moeder zei u bij uw nonkel te gaan wonen, in de wijk '37' te Accra. U ging in Accra naar school tot de leeftijd van 14 à 15 jaar. Uw nonkel arrangeerde een huwelijk voor u met een zekere K. A. {...}. U weigerde dit, maar uw nonkel hield geen rekening met uw perspectief. U werd slecht behandeld door uw nonkel alsook door de broer van uw grootmoeder - die u grootvader noemt. U diende op 11 december 2010 met K. A. {...} te trouwen,

maar u ontvluchtte Ghana de dag ervoor, en ging samen met een vriendin van uw moeder naar Abidjan te Ivoorkust. U verbleef een maand in Ivoorkust, en ging daarna terug bij uw nonkel te Accra wonen. Na uw terugkomst, wou uw nonkel nog steeds verderzetten met het huwelijk dat hij voor u arrangeerde, en werd u slecht behandeld. Uw nonkel vroeg u ook de nacht door te brengen met de man met wie u diende te trouwen, hetgeen u weigerde. U werd daarop geslagen en opgesloten, en soms ook het huis uitgezet zodat u de nacht buiten moest doorbrengen. U bleef het huwelijk weigeren en besloot uiteindelijk Ghana te ontvluchten en naar uw moeder te gaan. Op 14 maart 2012 nam u, samen met een vriendin van uw moeder, het vliegtuig naar België. U reisde met een voor u onbekend paspoort, en kwam in België aan op 15 maart 2012. U vroeg op dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u meerdere verklaringen aflegde die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen gedwongen huwelijk.

U verklaarde dat u, de dag voor de geplande huwelijksdatum, samen met M. G. {...} naar Ivoorkust ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u naar Abidjan vluchtte, antwoordde dat u dit deed omwille van het feit dat u het huwelijk weigerde, en omwille van de manier waarop u behandeld werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde dat er reeds sprake was van een slechte behandeling die u onderging, voordat u naar Abidjan ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde dat u ongeveer een maand in Abidjan bleef en u daarna terugkeerde naar Ghana (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), waar u in Accra opnieuw bij uw nonkel ging wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12).

Gevraagd of u niet bang was om terug te keren naar uw nonkel, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u niet bang was, dat u wist dat u niet bij die man – met wie u diende te trouwen – wou zijn, en dat u dus geen vrees had om terug te keren (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Geconfronteerd met de vaststelling dat het nogal vreemd is dat M. G. {...} het nodig achtte u weg te halen en mee te nemen naar Ivoorkust, maar u dan een maand later terugbracht, antwoordde u dat zij dit deed omdat ze dacht dat de situatie reeds bekoeld zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd welke redenen M. G. {...} had om te denken dat de situatie bekoeld zou zijn, antwoordde u dat u dacht dat het gedaan zou zijn wanneer u terugkwam, gezien uw weigering en uw afwezigheid. Gevraagd of u, indien u niet naar Abidjan zou gegaan zijn, het huwelijk zou hebben kunnen tegenhouden, antwoordde u – al lachend en de vraag ontwijkend – dat u steeds weigerde en dat u dacht dat, als u bleef weigeren, het zou stoppen. Gevraagd of u denkt dat, indien u in Ghana was gebleven, u zou blijven kunnen weigeren hebben, antwoordde u bevestigend. U verklaarde op een eerder moment tijdens het gehoor op het CGVS evenwel dat, wanneer u het aan u opgedrongen huwelijk weigerde, men uw perspectief niet aanvaardde (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Het dient opgemerkt dat het feit dat u, nadat u naar Ivoorkust vluchtte, terugging naar uw nonkel te Ghana – van wie u beweerde dat hij u dwong te trouwen, en u slecht behandelde – de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het u opgedrongen huwelijk, verder aantast. Uw verklaring, namelijk dat u dacht dat de situatie bekoeld zou zijn na uw terugkomst uit Ivoorkust, weet verder geenszins te overtuigen. U verklaarde immers dat, toen u het huwelijk weigerde, men uw perspectief niet aanvaardde – hetgeen allerminst een reden zou kunnen vormen om te denken dat de situatie bekoeld zou zijn nadat u een maand wegging. Uw verklaring dat u geen schrik had om terug te keren naar uw nonkel te Accra, doet verder fundamentele twijfels rijzen omtrent de door u geopperde slechte behandeling vanwege uw nonkel en grootvader, alsook omtrent uw verklaring dat uw nonkel uw perspectief niet aanvaardde en ondanks uw weigering, doorging met de huwelijksplannen. Daarenboven betekende uw vlucht naar Ivoorkust, de dag voor de geplande huwelijksdatum, dat het huwelijk - waarvoor alle regelingen reeds getroffen werden, en er reeds meerdere zaken aangekocht werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 18) - op het laatste moment afgesprongen was, hetgeen uw verklaring, namelijk dat u geen vrees had om terug te keren naar uw nonkel, nog opmerkelijker maakt.

U verklaarde dat de slechte behandeling die u kreeg vanwege uw grootvader en uw nonkel, erger werd nadat u terugkeerde uit Abidjan (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde dat, eens u terug was uit Ivoorkust, u bang was, gezien de manier waarop ze zich gedroegen en u behandelden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd of u kunt preciseren wat u bedoelt met hun gedrag en de manier waarop ze u behandelden, antwoordde u dat ze u soms eten afnamen wanneer u wou eten, en ze soms op u schreeuwden vanuit de achterkamer toen u een douche nam. U verklaarde verder dat u met school moest stoppen en u niet langer buiten mocht komen om met vrienden af te spreken, en u de hele tijd binnen was (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of ze u ooit bedreigden, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd hoe ze dat deden, antwoordde u dat ze soms 's nachts op uw deur kwamen kloppen, u niet wou opendoen, en ze u dan zeiden om buiten te gaan

(zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U voegde eraan toe dat ze u soms opsloten. U verklaarde verder dat, na uw terugkomst uit Abidjan, uw nonkel u zei met K. A. {...} te slapen opdat u hem beter zou leren kennen, hetgeen u weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoe uw nonkel op uw weigering reageerde, antwoordde u dat u toen werd geslagen en u niet langer in het huis mocht wonen en u buiten sliep (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaarde eveneens dat ze u zeiden dat, aangezien u het huwelijk weigerde, u oud genoeg bent om voor uzelf te zorgen en u uw plan moet trekken (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) – hetgeen er niet op wijst dat u niet in de mogelijkheid was om het aan u voorgestelde huwelijk te weigeren. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u werd behandeld door uw nonkel en grootvader, niet coherent genoemd kunnen worden. U verklaarde immers dat u niet buiten mocht komen, u de hele tijd binnen was en ze u soms opsloten, én dat u niet langer in het huis mocht wonen en u buiten moest slapen – twee manieren van handelen die volkomen tegenstrijdig zijn. Deze vaststelling – in samenhang met bovenstaande – doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen.

Gevraagd hoe oud K. A. {...} is, antwoordde u dat hij ouder is dan vijftig jaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd waar hij geboren is, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd van welke regio, of welke stad hij afkomstig is, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd naar zijn etnische afkomst, bleef u wederom het antwoord schuldig. Gevraagd naar zijn beroep, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of hij reeds met andere vrouwen getrouwd was, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of hij reeds kinderen had, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd waarom men precies die man, K. A. {...}, voor u gekozen heeft, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd hoeveel keer u K. A. {...} reeds zag, antwoordde u dat u hem ongeveer een drie à vier keer zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wat K. A. {...} u zei over de huwelijksarrangementen, verklaarde u dan weer dat u hem slechts twee keer zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Uw complete onwetendheid omtrent de man met wie u diende te trouwen, een huwelijk waarvan u reeds werd ingelicht een jaar voor de geplande huwelijksdatum – 11 december 2010 – en de tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal keren dat u hem ontmoette, doen verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde verder dat uw moeder, toen deze van het aan u voorgestelde huwelijk op de hoogte werd gesteld, uw nonkel zei dat, indien u niet akkoord was, hij ermee moest ophouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Gevraagd of uw nonkel dan van plan was om ermee op te houden, antwoordde u dat hij het liet vallen, en daarna terug oprakelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 15) – hetgeen erop zou wijzen dat uw nonkel ingaat tegen de wens van uw moeder. U verklaarde verder dat, indien u nu zou teruggaan naar Ghana, u samen met uw moeder zou willen gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of uw moeder u zou kunnen beschermen tegen uw nonkel, antwoordde u bevestigend. Deze verklaring doet verder afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw nonkel die u zou dwingen te trouwen met K. A. {...}. Immers, u gaf eerst aan dat uw nonkel niet luisterde naar uw moeder, toen zij hem vroeg op te houden met het aan u opgedrongen huwelijk, maar gaf eveneens aan dat u zich beschermd zou voelen tegen uw nonkel, indien u samen met uw moeder naar Ghana zou gaan.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegde over de relatie die u had met uw vriendje, Maclean.

U verklaarde dat u een vriendje had in Ghana, een zekere Maclean, maar dat de relatie eindigde een jaar voordat u naar België vertrok (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde verder gedurende een jaar met Maclean samen geweest te zijn. Gevraagd waar Maclean woonde, antwoordde u in Akropong (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd hoe jullie elkaar ontmoetten, gegeven het feit dat u in Accra woonde en Maclean in Akropong, antwoordde u dat u reeds samen was met Maclean voordat u uit Akropong vertrok om naar Accra te gaan. U verklaarde echter eveneens, op een eerder moment tijdens het gehoor op het CGVS, dat u in Accra ging wonen toen uw moeder naar België kwam (zie gehoorverslag CGVS). Gevraagd sinds wanneer uw moeder in België is, antwoordde u dat ze reeds zeven jaar in België is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (toegevoegd aan het administratieve dossier), verklaarde u dan weer sinds 2008 in Accra te hebben gewoond. Het dient vastgesteld dat het tijdsverloop in bovenstaande verklaringen, elke coherentie mist, hetgeen bijkomende twijfels oproept omtrent de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, en heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Het door u neergelegde geboortecertificaat, bijgevoegde brief ter bevestiging van authenticiteit vanwege het Ghanese ministerie van buitenlandse zaken, en het Ghanese internationaal paspoort, worden als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezitten verder geen relevantie in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in het verzoekschrift *"opgeroepen en verhoord te worden voor een Franstalige kamer"*.

2.2. Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is in casu bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. Het onderzoek van verzoeksters asielaanvraag geschiedde in het Nederlands. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in het Nederlands.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1°, § A. lid 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48 /3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, het *"ontbreken aan motivatie"*, *"onjuiste en onvoldoende en dus het ontbreken van legale in aanmerking komende motivatie"*, en een *"waarderingsfout"*.

Verzoekster betoogt het volgende:

"Genomen in schending van art. 1°. § A. lid 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. de schending van art. 48 / 3 ° van de wet van 15.12.1980 OP vreemdelingen en de fout aan motivatie, de zorgplicht, het principe van een goede administratie, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 OP de formele motivatie van administratieve akten, van het ontbreken aan motivatie, onjuiste en onvoldoende en dus het ontbreken van legale in aanmerking komende motivatie, de waarderingsfout. het uitblijven van de zorgplicht evenals de schending van het art. 48/4 van de wet van 15.12.1980 OP vreemdelingen.

Overwegende dat de tegenpartij getracht heeft tijdens de hoorzitting op 18 juli 2012 de vragen meerdere malen te herhalen om antwoorden te verkrijgen die daarna konden vervolgens "opgericht" worden in zogenaamde "tegenspraak."

Dat echter de verzoekster twee essentiële elementen heeft gegeven die niet door de tegenpartij uitgebuit werden.

Dat inderdaad de verzoekster verklaarde dat haar moeder in België aanwezig is sinds vele jaren, evenals haarvader.

Overwegende dat, door de verzoekster geleverd verhaal, kan gemakkelijk afgeleid worden dat een gedwongen huwelijk, wat resulteerde uit de vlucht van de verzoekster uit haar land, was de afwezigheid van de vader en de moeder van de verzoekster in Ghana.

Dat in feite het hen zijn die de verzoekster in de handen van de schadelijke familieleden overhandigd hebben die slechte intenties voor haar hadden.

Overwegende dat de CGRA een zorgplicht heeft en de plicht om rekening te houden met alle elementen die een asielaanvraag bevatten.

Overwegende dat er uit de aangevochten beslissing blijkt dat er duidelijk geen uitgebreide evaluatie van de toepassing is gebeurd van de aanvraag door de jonge verzoekster ingediend.

Dat inderdaad een minimum van zorg aan het onderzoek van de aanvraag eiste dat de vader en (of) de moeder van de verzoekster wordt geïnterviewd door de CGVS alvorens de niet-gegrondheid te beslissen van de aanvraag van de verzoekster.

Dat de tegenpartij daarom de bovengenoemde middelen geschonden heeft en onder andere de zorgplicht, het principe van een goede administratie, het ontbreken aan zorgplicht en de verplichting rekening te houden met alle elementen die hen ter kennis gebracht werden."

3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij op het gehoor heeft getracht haar tegenstrijdige verklaringen te doen afleggen door het herhalen van vragen, blijkt dit geenszins uit de stukken van het administratief dossier. Vooreerst stelt de Raad vast dat, daar verzoekster in casu geen stukken heeft voorgelegd die haar relaas kunnen staven, de commissaris-generaal enkel de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag kan beoordelen op basis van de verklaringen die zij heeft afgelegd. Een grondig verhoor is vanzelfsprekend noodzakelijk om te oordelen of haar relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden bevat op het niveau van de relevante bijzonderheden. Uit het gehoorverslag blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster in casu onderworpen heeft aan een

grondig verhoor waarbij werd doorgevraagd over belangrijke aspecten inzake haar relaas. De commissaris-generaal ent zich voorts op de verklaringen van de verzoekende partij om zijn beslissing te staven. Verzoekster maakt geenszins hard dat de commissaris-generaal partijdig zou zijn geweest bij het afnemen van het gehoor of het nemen van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de aard van de bestreden beslissing volstaat daartoe niet.

De Raad wijst er eveneens op dat de door de commissaris-generaal vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden elementen betreffen die raken aan de kern van haar asielrelaas, waarvan kan verwacht worden dat een asielzoeker hierover correcte en coherente verklaringen kan afleggen, waartoe verzoekster evenwel in gebreke is gebleven.

3.5. Verzoekster stelt dat twee essentiële elementen van haar relaas niet door de verwerende partij zijn *“uitgebuit”*, met name dat zij heeft verklaard dat haar moeder en vader sinds vele jaren in België verblijven, en dat gemakkelijk uit haar verhaal kan afgeleid worden dat de afwezigheid van haar ouders in Ghana, een invloed heeft gehad op haar vlucht ten gevolge van het gedwongen huwelijk.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn en dient evenmin te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Het is verzoekster die door een aannemelijk relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. In casu heeft verzoekster hier niet aan voldaan. Immers blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekster op verschillende vlakken onaannemelijke of incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent essentiële elementen van haar asielrelaas, die verzoeksters geloofwaardigheid geheel hebben ondermijnd. Het betoog van verzoekster dat haar vader en moeder in België verblijven en zij gevlucht is uit Ghana omwille van de vrees voor een gedwongen huwelijk, hetgeen in essentie een herhaling van haar asielmotieven betreft zonder dat in concreto wordt ingegaan op de motieven van de bestreden beslissing, kan aan de uitgebreide motivering waarom haar asielrelaas manifest ongeloofwaardig is, geen afbreuk doen.

Waar verzoekster stelt dat een minimum van zorg vereist dat haar ouders worden geïnterviewd, wijst de Raad er nogmaals op dat het aan de asielzoeker zelf toekomt om aan de hand van geloofwaardige verklaringen de gegrondheid van zijn aanvraag aan te tonen. De bewijslast rust immers op de asielzoeker die aan de hand van zijn verklaringen zijn asielrelaas moet geloofwaardig maken, hetgeen in casu niet het geval is. Het betoog van verzoekster is niet dienstig teneinde de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

3.6. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER